

Lukáš 2:43-50 ⁴³A když se po dokonání těch dnů vraceli domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče zpozorovali. ⁴⁴Protože se domnívali, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty a hledali ho mezi příbuznými a známými. ⁴⁵A když ho nenalezli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. ⁴⁶I stalo se, že ho po třech dnech našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, naslouchá jim a vyptává se jich. ⁴⁷Všichni, kteří ho slyšeli, žasli nad jeho rozumností a odpověďmi. ⁴⁸Když ho rodiče spatřili, zhrozili se a jeho matka mu řekla: “Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.” ⁴⁹A on jim řekl: “Jak to, že jste mne hledali? Nevěděli jste, že musím být ve věcech svého Otce?” ⁵⁰Ale oni neporozuměli tomu slovu, které jim pověděl.

DA – Touha věků 80.4 Josef s Marií zatím prožívali krušné chvíle. Při odchodu z Jeruzaléma ztratili Ježíše z dohledu a nevěděli, že tam zůstal. Onen kraj byl tehdy hustě osídlený a karavany z Galileje bývaly velmi početné. Když Josef s Marií opouštěli město, všude panoval veliký zmatek. Na cestě se těšili ze společnosti přátel a známých, a teprve po setmění si všimli, že s nimi Ježíš není. Zastavili se, aby si odpočinuli, a vtom si uvědomili, že jim chybí pomocná ruka jejich dítěte. Mysleli si, že je někde mezi přáteli a nedělali si starosti. Byl sice ještě malý, ale důvěřovali Mu. Domnívali se, že až bude třeba, vyтуší, že Ho potřebují, a jako vždy jim přijde pomoci. Nyní se v nich však probudily obavy. Hledali Ho v celé karavaně, ale marně. S hrůzou si vzpomněli, jak se Ho, když byl ještě děťátko, pokusil Herodes zabít. Jejich srdce naplnily temné předtuchy a trápily je hořké výčitky svědomí. (srv. TV 47.5)

DA – Touha věků 81.1 Po návratu do Jeruzaléma pokračovali v hledání. Druhý den, když se vmísili mezi ostatní věřící v chrámu, upoutal jejich pozornost známý hlas. Nemohli se splést, žádný jiný hlas nebyl podobný tomu Jeho – tak vážný, upřímný, a přitom příjemný. (srv. TV 47.6)

DA – Touha věků 81.2 Ježíše našli v rabínské škole. Zaradovali se, ale na úzkost a obavy nezapomněli. Když byli zase spolu, řekla mu matka trochu vyčítavě: **Lukáš 2,48** “Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.” (srv. TV 48.1)

DA – Touha věků 81.3 **Lukáš 2,49** “A on jim řekl: Jak to, že jste mne hledali? Nevěděli jste, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?” Viděl, že mu nerozumějí, a proto ukázal vzhůru k nebi. Užasli nad světlem, které se objevilo v Jeho tváři. Lidstvem probleskovalo božství. Když Ho našli v chrámu a slyšeli Jeho rozhovor s rabíny, žasli nad Jeho otázkami i nad tím, jak odpovídal. Jeho slova na ně zapůsobila nezapomenutelným dojmem. (srv. TV 48.2)

DA – Touha věků 81.4 Jeho otázka pro ně navíc byla poučením. **Lukáš 2,49** “Nevěděli jste, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?” Ježíš se plně věnoval dílu, které přišel na svět vykonat, Josef s Marií však svou práci zanedbali. Bůh jim prokázal velikou poctu tím, že jim svěřil svého Syna. Andělé řídili Josefovy kroky, aby ochránili Ježíšův život. Josef s Marií Ho měli střežit jako oko v hlavě, oni Jej však na celý den ztratili z dohledu. Když se jim ulevilo, že Ho našli, nevyčítali to sobě, ale Ježíši. (srv. TV 48.3)

DA – Touha věků 81.5 Bylo přirozené, že Josef s Marií na Ježíše pohlíželi jako na vlastní dítě. Každý den trávili spolu a Jeho život se v mnoha ohledech podobal životu ostatních dětí. Proto pro ně bylo nesmírně těžké si uvědomit, že je Synem Božím. Byly v nebezpečí, že nedocení požehnání, které jim bylo uděleno díky přítomnosti Vykupitele světa. Bolest, kterou prožili, když Ježíše ztratili, a jemné pokárání v Jeho slovech jim měly připomenout, jak důležité a posvátné poslání jim bylo svěřeno. (srv. TV 48.4)

DA – Touha věků 81.6 V odpovědi matce dal Ježíš poprvé najevo, že chápe svůj vztah k Bohu. Před Jeho narozením řekl anděl Marii: **Lukáš 1,32.33** “³²Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. ³³Na věky bude kralovat nad domem Jákobovým a jeho kralování nebude konce.” Marie o těchto slovech přemýšlela, a přestože věřila, že její dítě bude Mesiášem

Izraele, Jeho poslání plně nepochopila. Teď Jeho slovům nerozuměla, věděla však, že se zřekl svého příbuzenství s Josefem a prohlásil se za Syna Božího. (srv. TV 48.5)

DA – Touha věků 82.2 Když Ježíš v chrámu pochopil své poslání, vyhýbal se zástupům. Přál si poklidně se vrátit z Jeruzaléma ve společnosti lidí, kteří znali tajemství Jeho života. Při velikonoční slavnosti Bůh chtěl svůj lid odvést od světských starostí a připomenout mu, jak obdivuhodně jej vysvobodil z Egypta. Přál si, aby v tom všem lidé viděli zaslíbené vysvobození z hříchu. Stejně jako krev zabitého beránka chránila domy Izraele, tak měla Kristova krev zachránit je. Skrze Krista však mohou být zachráněni jen tehdy, pokud vírou učiní Jeho život svým vlastním. Symbolická bohoslužba měla smysl jen tehdy, pokud přiváděla lidi ke Kristu jako k jejich osobnímu Spasiteli. Bůh chtěl, aby lidé na modlitbách zkoumali Kristovo poslání a uvažovali o něm. Když však zástupy opouštěly Jeruzalém, věnovali lidé tolik pozornosti zážitkům z cesty a rozhovorům s přáteli, že na smysl bohoslužby, které se zúčastnili, zapomněli. Spasitele proto jejich společnost nepřitahovala. (srv. TV 48.7)

DA – Touha věků 82.3 Když se Josef s Marií vraceli s Ježíšem z Jeruzaléma sami, doufal, že obrátí jejich pozornost k proroctvím o trpícím Spasiteli. Chtěl zmírnit bolest své matky na Golgotě a myslel na ni už nyní. Marie měla být svědkem Jeho posledního smrtelného zápasu a Ježíš toužil po tom, aby Jeho poslání správně pochopila a aby měla sílu vydržet, až jejím nitrem pronikne meč. Stejně jako nyní ztratila Ježíše a tři dny Ho se zármutkem v srdci hledala, ztratí Ho znovu na tři dny, až bude obětován za hříchy světa. Když potom vstane z hrobu, její zármutek se opět promění v radost. Kdyby rozuměla Písmu, ke kterému se nyní snažil obrátit její pozornost, mohla by snášet utrpení z Jeho smrti mnohem snadněji. (srv. TV 50.1)